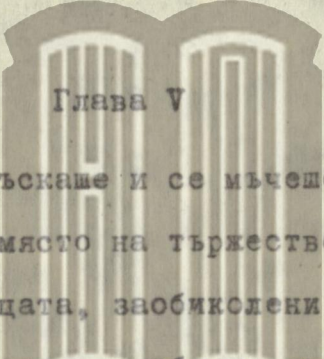

✓ слопила за винаги очи, поразена от скръбта по двамата си убити синове, Калоян бе усетил как самотата още по-силно притиска със жлезни пръсти огорченото му сърце.

Търново замръкваше в глухия смътен шум на лятната вечер. На площадката на главната кула стражите се сменяха с бавни тържествени призиви на рог. В тъмната синева на небето месецът се появи невероятно бял и прозрачен, сякаш изтъкан от светлосребърна паря.

Две тънки ръчици крепко обгърнаха шията на царя.

Това бе Мария. Единственият светъл лъч в самотата на сърцето му.

Глава V

Всеки се блъскаше и се мъчеше да доближи колкото може повече до голямото място на тържеството. Край самия бряг на реката царят и царицата, заобиклени от всички знатни търновски семейства, слушаха с набожно сведени чела, молитвите на всечестния божи архиепископ Василий, по случай хвърлянето на Светия кръст във водите на Етъра. Още рано сутринта, няколко млади снажни хора бяха счупили леда при голямата поляна, която се простираше на юг от града, под гъсто обраслата Света гора.

В този слънчев януарски ден на 1200-та година сякаш само челото на Калояна беше забулено от облаци на тежки грижи. Бе започнала нова година на нов век, а от Рим още не идеше никаква вест. Наистина почти всички приготовления за бран бяха вече готови, куманската конница започваше да се събира - защото узите предпочитаха да се бият само през студеното време, тъй като не можеха да търпят горещините - един избягал от Визанс технитар им беше донесъл чертежа на една нова, грамадна, изкусно постро-